

Írta: Csurka István

2011. július 03. vasárnap, 06:42 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

Az előző két fejezetben a válság két megjelenési formáját írtuk le. Az egyik az ellenség iránti hiszékenységben és gyanútlanágban, ellenséges szándékainak fel nem ismerésében, a másik a beszivárgás és a médiatúlsúly és a médiarombolás tűrésében áll. Mindkettő a liberális piacgazdaság és demokrácia felfogás belső, tudatmélyi elismerésében gyökerezik. Az állampolgárok óriási többsége, benne kormánytényezőkkel is, tapasztalta a liberális piacgazdaság önmagát túlélte voltát, hamisságát, a liberális demokrácia igazságtalan kivételezéseit, nem valódi demokrácia voltát, mégis elfogadja a liberális piacgazdaság és demokrácia nemcsak idejétmúlt, hanem hazugsággá is vált normáit. Mert olyan régen fennállnak, mert annyiszor megkísérelte a nemzeti érzelmű polgár a változtatást, forradalmi úton vagy reformokkal, és sose sikerült. A liberális demokrácia haszonélvezői, az államellenes elit, a pénzügyi kulturális vezetőréteg, a törpe kisebbség pedig éppen ebbe a bizonytalanságba kapaszkodik bele, és teli pofával kéri számon a kormányon a liberális demokrácia normáit. Azt, ami már érvénytelen, mert a történelem átlépett rajta.

Ez a Demszky-banda félelmetes taktikai fegyvere. Veszélyessége abban áll, hogy vakít. A magyarellenes törpe kisebbség ezzel el tudja hitetni, hogy a kormány és az általa megteremteti kívánt rendszer soha nem lesz Európában legalizált, a nagyhatalmak által elfogadott, hogy nincs tartós fennmaradási engedélye, és egyszer csak vissza fog térni teljes pompájában a liberális piacgazdaság. A magyar szereti a hibát, a bajok okát mindig a saját kormányában látni. Mi több, szereti néha ráncba szedni azt, amit ő választott. Senki előzékenyebb az idegen iránt nem lehet a magyarnál.

Az ellenség részéről azonban ez még csak taktikai fogás. Az a baj, hogy mi már az ellenség taktikájának bedőlünk, azt pedig, hogy stratégiája is létezik, végső célja – a magyar endlőség,

Írta: Csurka István

2011. július 03. vasárnap, 06:42 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

---

pedig nem is hisszük el. Ezért nyilván saját stratégiát sem készítünk. Pedig, aki élve akar maradni ebben a világban, annak mindent el kell követnie ellensége stratégiájának felderítésére és a sajátja érvényesítésére. A britek semmire sem fordítottak nagyobb gondot, mint a német stratégia felderítésére az első és a második világháborúban. Megfejtették a kódot, a legfontosabb helyeken kémek dolgoztak, az első világháborút pedig többek közt, de nem utolsósorban a belső bomlasztással nyerték meg. A belső bomlasztást pedig az általuk támogatott belső erők végezték. Magyarországon Károlyi Mihály és a polgári radikális, Jászi Oszkár vezetésű társulata és aztán egyenesági folytatásuk, Kun Béla, akit szovjetek támogattak, a szovjet bolsevikokat viszont Amerika pénzelte közéletünk ma is jelenlévő tengelye. Jelenlétüket, mai rombolásaikat az teszi lehetővé, hogy a liberális stratégia magyar változata le sincs írva. Ezért most meg kell kísérelnünk leírni ezt a liberális stratégiát.

Mindenekelőtt azt kell tisztáznunk, hogy van-e ellensége ma a magyarságnak, a magyar kibontakozásnak, az új rend megteremtésének, vagy csak ellenfelei vannak, ellenzéke és sportszerű, a demokráciát másként akaró ellenfelei. Ez ugyanis az első liberális állítás: ellenséget csak a szélsőséges jobboldal lát és a liberális demokráciában csak a szélsőjobb lehet ellenség. A liberális állítás az, hogy csak ellenfél van, másként gondolkozó, ellenség nincs. Aki ellenséget lát, az szélsőséges, ezért a szélsőség nem demokrata, következésképpen, kivetnivaló. Nos, ez nem igaz. A magyarságnak ma ellenségei vannak. A magyarság egész léte azon függ most, hogy felismeri-e, hogy ellenségek közt él. Az ellenségek közül a belső ellenség a létére nézve legveszélyesebb, a külső kisantant gyűrű csak ezután következik.

Amikor a liberális demokrácia a szélsőségesnek nyilvánított erőket, elsősorban a szélsőjobbnak kinevezett pártokat és tömörüléseket elfogadhatatlannak ítéli, egyszersmind a saját demokrata voltát bizonyítja. Ezért, ha nincsenek valódi szélsőjobb erők, maga hoz létre ilyeneket. Például a Jobbik. Ez nagyon ravasz módszer. Voltaképpen ezzel van megkerülve ennek a liberális demokráciának roppant igazságtalansága, amely egy törpe kisebbség roppant túlhatalmából és a felső tízezer óriási anyagi fölényéből, a nemzeti jövedelem aránytalanul nagy részének a birtoklásából áll.

Ez így természetesen mindenestül egy megvezetésre, az uralom fenntartására irányuló mesterséges szerkezet. Azt fedi el, hogy ezen a réven a liberális elit, a törpe kisebbség korlátlan hatalomra tesz szert a nemzet fölött. Állam fölött és egyház fölött.

Az állam legyen gyenge és véletlenül se legyen nemzetállam, szolgálja ki az elitet maradéktalanul. Az egyház pedig legyen megtört szolga.

Alig néhány hete jelent meg egy roppant érdekes könyv, egy szemfelnyitó mű, amelyik segít eligazodni ellenség és ellenfél, magyarság és liberalizmus között. A Püski kiadó adta ki 2011-ben, Szabó Gyula: A PÁPAI MA-GYAR INTÉZET MINT A MAGYAR HÍRSZERZÉS ELŐRETOLT BÁSTYÁJA – 1963–1989 című könyvét, amiből nem kevesebb derül ki, minthogy a belügyi szervek az 1960-as években, Mindszenty hercegprímás amerikai követségen töltött menedékévei alatt, az ismert kivételektől eltekintve, a magyar katolikus püspöki kar jelentős részét a szó szoros értelmében beszervezték. Valamint, hogy ennek a beszerzésnek a római kémközpontja a Pápai Magyar Intézet volt, amelynek több vezetője és kint tanuló papja is be volt szervezve. Nemegyszer a kiküldés feltétele is a beszerzés volt, holott formálisan a püspökségek adták áldásukat egy-egy kint tanulásra. Mindezt dokumentumok igazolják. Tartott ez 1987-ig, amikor Erdő Péter lett az igazgatója a PMI-nek, aki ellen a kötet nem hoz fel adatokat.

A kép, ami a kötetből feltárul, pokoli. Minden püspök, két kivételtől eltekintve, minden PMI igazgató, az első két még emigráns pap kivételével és a jezsuita igazgatótól eltekintve, gyanúba keverve minden kint tanuló, kiküldött pap, mai főszereplő, a megbecsült magas rangúakkal együtt? A kép óhatatlanul a mai katolikus egyházra vetül. Érezzük, hogy minden stimmel és valami mégsem igaz. Valahol az igazi felelősök kimaradnak.

A könyvet papok írták. Igazságkeresők, tiszta szándékúak – katolikusok – egyházuk hierarchiájához kötött emberek. Akármilyen is a véleményük az egyes pápákról és az általuk kiépített vatikáni intézményrendszerrel, nem alkothatnak róla véleményt. Ezért a romlás fő forrásáról említést sem tehetnek. Márpedig a romlás fő forrása mégiscsak az a fordulat az egyház életében, amelyet a II. Vatikáni Zsinat hozott, VI. Pál pápa vezetésével. A katolikus egyház ekkor adott fel, áldozott fel a nemzetközi politikai enyhülés oltárán olyan alapelveket, sajátosságokat, akkor nyitott ki a liberalizmus beáramlása előtt olyan zsilipeket, amelyek a PMI megszállásához vezettek – Casaroli érsek kétes szerepéhez vezettek. Ezt eddig csak a katolikus filozófus, de nem pap Molnár Tamás merete feltárni. Mi neki hiszünk.

Most természetesen más a katolikus egyház állapota, államhoz való viszonya és ha vannak is még benne Casarolis, Paskais elemek, ha vannak még a Pápai Magyar Intézetben beszervezt papjai, furcsa elemei, az egész szervezetre ma már a könyv ítélete nem lehet érvényes – de a gyanú mindenkire rávetülhet. Igen, a rendszerváltás után még sokáig Paskai László volt a bíboros érsek, előtte pedig Lékai. S azok az elvtársi elemek, amelyek ezeket a papokat és főpapokat beszervezték, valamiképpen ma is működhetnek. A többi keresztyén egyházzal még nincs ilyen leírás, dokumentáció, de egy Péter János lelkeszi múltja önmagáért beszél. Akik pedig kiszámított kegyetlenséggel tönkretették, máig hajuk szála sem görbült. Azok összesen tizenkét éven át koalícióban kormányozták az országot. Azok a politikusok, akik az

Írta: Csurka István

2011. július 03. vasárnap, 06:42 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

---

egyházi beszerzők fölött álltak, akik nekik a feladatot kiadták. És ezenközben demokráciát játszottak azzal az SZDSZ-szel, amelynek magyarellenessége, keresztényellenessége hamar nyilvánvalóvá vált. Itt élnek köztünk, mint Marci Hevesen. Ezek az ellenségek. A kötet tehát fontos, szemfelnyitó, de mert nem ás le a bajok gyökeréig, veszélyes is.

De a magyarságra veszélyes liberalizmus gyökerei még mélyebbre is lenyúlnak. 1902-ben, a Jászi Oszkár-féle Társadalomtudományi Társaság alelnöke, dr. Somló Bódog jogászprofesszor kiadott egy könyvet „Állami beavatkozás” címen. Ennek a könyvnek egyik fontos részlete azonnali válasz Bartha Miklós híres alapművére, az 1901-ben megjelent és 1945-ben elsőként betiltott „Kazárföldön”-jére. Bartha ebben a megrázó, példa értékű, zseniális szociográfiában kimutatja, hogyan kényszeríti a nagybirtok és a bevándorolt kazár, a galíciai zsidó, éhenhalásra és az éhenhalás elől kivándorlásra a szerencsétlen ruszin parasztot. Leírja a furfangos és kiszámított kizsákmányolást, a pálinkauzsorát, az utolsó életerő kiszívását a szegény ruszin nép testéből. A művet természetesen antiszemita műként kezelték a kommunizmus minden idejében. 1945-ben elsőként tették a tiltott könyvek listájára és máglyára.

Dr. Somló Bódog azonban – akit 1918-ban a Károlyi-kormány alatt, nyilvánvalóan e kormány tagjának, Jászi Jakubovics Oszkárnak a javaslatára neveztek ki egyetemi tanárnak Budapestre – így ír 1902-ben ugyanerről a kérdésről.

„A természetes kiválasztásnak a mai társadalmon belül való érvényesülésének egy ékesen szóló példája a fajok eltolódásának az a drámája, amely Magyarország északkeleti részében szemeink előtt játszódik le. Ez ország rész lakóinak egyik része az adott környezetben nem tud megélni és ezerszámra pusztul el közvetlenül és közvetve. A rutének ezrével kivándorolnak és az északkeleti megyék elnéptelenednek. Ugyanakkor ezrével jön be ugyanezekbe az országrészekbe egy másik faj, amely az ott adott környezethez megtalálja a létezésének a feltételeit.”

Nincs itt semmi turpisság! A népvándorlás természetes folyamat. A gyenge elmenekül, az életerős helyére lép és megköt. Csak egy kis időbeli elcsúsztatás kell hozzá. Meg az ok és az okozat kérdésének figyelmen kívül hagyása. Mert a dolog úgy történt, hogy előbb bejöttek a kazárok, kifosztották, kiéheztették a ruszinokat, aztán ennek következtében azok kivándoroltak. A liberális fejtegetésekből ma is következetesen hiányzik az ok és okozat.

Hogyan hangzik ez ma? Mit állít az ellenzéki és ellenséges, Jászi-Jakubovics –Somló-Bódog-sajtó, rádió, televízió és mit sutyorog a szájpropagandája? Azt állítja, hogy

Írta: Csurka István

2011. július 03. vasárnap, 06:42 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

---

minden nyomorúság most, a kormány hibájából, ok nélkül történik, mert a kormány, bár tagadja, megszorításokat alkalmaz. Mindenért az éhes, gyenge életképtelen mai, kétharmados ruszinok a felelősök és az életképes, ártatlan kazárok magától értetődően foglalják el az életterüket. Azt állítja, hogy a mai kormány a felelős azért, hogy semmire sincs pénz.

Ez a globális liberalizmus legfőbb stratégiai fegyvere: nincs ok, nincs okozó.

Semminek sincs előzménye – már ők voltak az előzmény. A szenttelen leírás csak azt fedi el, hogy a folyamatos kazár beáramlás, az évtizedek óta tartó kiuzsorázás az oka a ruszin kivándorlásnak, ma pedig azt, hogy a folyamatos, tudatos — és szintén kazár – kizsákmányolás és eladásítás, a tegnapi mezítlábra vetkőztetés az oka a nehézségeknek.

Ez a stratégia alapja. Felejtsd el, illetve, hass oda, hogy a szenvedő alany felejtse el, hogy ki okozta a romlást. Csak a jelent láttasd, a múltat pedig, ha a múlt bűnét te követted el, töröld el. Ugyanakkor, ha te, liberális vagy hatalmon, cselekedj fordítva. Okold mindenért a múltat, amikor a nemzetiek voltak hatalmon vagy akár csak kormányon. Szólt másról a Rákosi-rendszer és már az előtte lévő korlátozott, koalíciós demokrácia is, mint a Horthy-rendszer bűneiről, a „Horthy-fasizmusról”? Nem szólt. Szólt másról, mint az ellenforradalom bűneiről a Kádár–Aczél-rendszer? Nem szólt. Szólt a Horn-kormány ideje másról, mint az előző kormány bűneiről? Nem szólt. És miről szól most a mai ellenséges, liberális hangorkán másról, mint a jelen bűneiről. Mint a kormány kizárólagos felelősségéről – minden múltban elkövetett rablás, mint ok nélkül?

Ez a liberális stratégia lényege. Minden csak most van. Nem volt előtte adósság-felhalmozás, kiszipolyozás, milliók tönkretétele, libatenyésztők öngyilkosságba hajszolása. Volt más, mint kényszervállalkozás és milliárdok lenyúlása egészen a vörös iszaptengerig? A piacaink kiárusításáig, a külföldi tőke jutalmazásáig? Nem történt meg egy ország, egy nemzet tudatos tönkretétele? Mi ez, ha nem ellenséges magatartás?

Vegyük azonban figyelembe, hogy már a Somló Bódog-i liberalizmusban is minden így van előadva. A mai ellenség ősei fegyverét használja. Az első világháborúért csak a magyar sovinizmus és nacionalizmus volt a felelős, meg a német terjeszkedési igény. Igaz, a britek féltették a tengeri egyeduralmukat a német tengerészet robbanásszerű fejlődésétől, a franciák revansot akartak venni az 1870-es vereség miatt, de ez Versailles-ban, Trianonban nem számított már háborús oknak, mert győztek. Versailles és Trianon gyilkos igazságtalanságai nem okai a második világháborúnak. Amerika

Írta: Csurka István

2011. július 03. vasárnap, 06:42 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

---

bolsevizmusnak nyújtott soha fel nem derített támogatása nem oka a bolsevizmus megerősödésének, a holokauszt nagy véráldozatában, szörnyűségében semmi része nincs a zsidóság közép-európai túlterjeszkedésének, és így tovább. Mindenütt vagy a múlt teljes eltörlése, vagy a jelen történelemhamisítása. Ez a liberalizmus világuralmi stratégiája. És a bolsevizmusé is.

Addig tehát, amíg kormány és nép, kormány és keresztény társadalom együttesen nem lát át ezen a sűrű hálón, amíg legfeljebb védekező álláspontot vesz fel vele szemben és nem mondja ki: ellenségem vagy és mivel nem akarok törőd, golyód, pénzed, vagy pénzelvonásod által meghalni, ellenségként kezellek, addig a válságnak nincs és nem lehet megoldása. Mert a megoldás csak tudatos felismerésen és tudatos néven nevezésen alapulhat.

A tények ezt mutatják. A tényeket kell figyelembe venni, nem a liberális mesét. Az ellenség csalt a nagybirtokrendszer kialakításával, a kárpótlással, a bankkonszolidációval és a privatizációval. Csalt a Nemzeti Bank tartozásainak a költségvetésre terhelésével, a privatizációval és a külföldi tőkével, majd az adósságszolgálattal és az adósságnöveléssel, csalt mindennel, amihez hozzáért, csalt a nyugdíjakkal és a járulékokkal, és csal most is mindennel, amihez hozzáér. Kétségtelen, hogy talált minden lépéséhez látszólag nem kebelbeli csatlósokat, közreműködőket, árulókat és kijárókat. Püspököket szentelt fel a saját céljaira, Somló Bódogokat nevezett ki egyetemi tanárnak – felsorolni is lehetetlen a bűneit.

És a magyarság, jóllehet, több életveszélyes szűrés sebétől vérzik, még mindig nem rántott kardot. Még mindig a páston vívás szabályaihoz tartja magát, holott gyilkosokkal áll szemben.

A megoldás tehát az, vegyük tudomásul, értsük meg: ellenséggel állunk szemben. Ösztökéljük arra a kormányt, hogy minél előbb lépjen, hogy jól fürkésze ki az alkalmas pillanatot, amikor kardot kell rántania és ebben a pillanatban mi is rántsunk kardot. Fejezzük be az értelmetlen hátrálást, elnézést, magyarázkodást, a liberális emberi jogok gyáva elismergetését.

Ugyanakkor elengedhetetlenül fontos az ellenség körének pontos meghatározása. Az ellenzéki pártok kétszeresen, háromszorosan becsapott szavazótáborra természetesen nem ellenség, mert rászedett ember. Van köztük, aki körmeszakadtáig véd valamilyen szerzett jogot, de ez még nem teszi bűnössé. Ellenség viszont a haszonélvező bankárkaszt, ellenség Surányi és az MNB offshoros embere, ellenség az SZDSZ kámforrá vált vezetése, filozófus bandája, ellenségek a beépültek és a pártapparátus és az idegen szolgálatba szegődött vezetők.

A kaszt az ellenség.

A pártvezető hólyagok is ellenségek, de számukra van mentség: a végtelen tudatlanság. Oda kell figyelni a mindent túlélőkre is: ők sem barátok.

Természetesen az ellenségnek vannak, jobban mondva lesznek emberi jogai, ha a kardrántás után megadta magát – mert ezt fogja tenni! –, és leülte kiszabott büntetését. Duellumra nem fog sor kerülni. Véres vágások nem lesznek. A kardrántás egyben a csata vége is, mert az ellenség megadja magát a kardrántásra és elődalogva más módszert keres magának. A baj éppen az, hogy a kardrántás eddig elmaradt.

Visszatérve az emberi jogokra, természetes, hogy az ellenségnek lesznek emberi jogai. Hogyne, ki fogjuk tömni őket emberi jogokkal. Ők lesznek a Madártani Intézet díszai.